

her med, at man skulle respektere vælgernes dom, og at der blev dannet en regering på baggrund af et demokratisk valg, før sanktionerne blev kendt, og da sanktionerne blev kendt for fru Elisabeth Arnold, trådte hun så tilbage fra det, hun er citeret for. Anderledes kan det ikke tolkes.

Og hvis ikke fru Elisabeth Arnold gjorde det, så vil hun måske bekræfte citatet fra Jyllands-Posten 2 dage efter, den 2. februar. Jeg citerer nu fra Jyllands-Posten, der skriver, at i den radikale folketingsgruppe er holdningen, at EU-landene ikke burde have blandet sig, før en ny østrigsk regering var på plads, og så kommer et citat fra fru Elisabeth Arnold: »Det er ikke en gennemtænkt reaktion. Det er en mærkelig måde at samarbejde på i EU-foreningen. De 14 lande har jo ikke talt med Østrig om det. De 14 statsministre skulle have tænkt sig lidt om. Vi er kommet ud i noget uoverskueligt, siger Elisabeth Arnold, som frygter en modreaktion fra de østrigske vælgere.«

Kan fru Elisabeth Arnold også godkende det citat? Nu er sanktionerne vel kendt på det her tidspunkt?

(Kort bemærkning).

Pia Kjærsgaard (DF):

Jamen jeg synes bestemt da også, det er uspekt, som fru Elisabeth Arnold udtrykte det, at pleje omgang på den måde, at man deltager i hinandens landsmøder. Man er virkelig interesseret i, hvad der sker et sted, hvor demokratiet i den grad er blevet trådt under fode i adskillige år. Der har fru Elisabeth Arnold og hendes partifæller været med. Da var der ingen følelser omkring historien eller historiens vingesus, men det er der nu, hvor der endda er foregået en demokratisk afstemning. Det var jo ikke tilfældet dér, hvor fru Elisabeth Arnolds partifæller tidligere befandt sig. Jeg ved ikke, om det stadig væk foregår på et eller andet niveau, men i hvert fald plejede man tidligere overordentlig stor omgang.

Det havde intet med en demokratisk stat at gøre, intet som helst. Det var et regime, som i den grad misrøgtede nogle mennesker, og som fru Elisabeth Arnold i dag klart kunne have taget afstand fra. I stedet står hun nærmest og siger: Nå ja, vi kom en gang imellem til hinandens landsmøder altså, og hvad betyder det? Og så set i sammenhæng med, at man sanktionerer over for et land, hvor der er foregået en demokratisk afstemning, og at fru Elisabeth

Arnolds partifælle økonomiministeren overhovedet ikke ønskede at hilse på sin østrigske kollega her for nylig og endda praler med det. Det er sølle.

(Kort bemærkning).

Per Stig Møller (KF):

Jeg fik jo i virkeligheden ikke svar på mit spørgsmål. Mit spørgsmål var: Der kommer til Det Udenrigspolitiske Nævn fire linjer fra departementschefen i Statsministeriet, som regeringen skulle stå bag, og som afvises af Nævnet. Så dukker de en halv time efter op som en radikal mindretalsudtalelse, ganske uændret, og derfor spørger jeg: Vil det sige, at Det Radikale Venstre får sin politik udleveret af departementschefen i Statsministeriet?

Og teksten lyder: Regeringen er for sin part indstillet herpå, hvor det er praktisk muligt. Det vil sige, at fru Elisabeth Arnold vel ved at stemme for det forslag til vedtagelse, som fru Arnold selv står bag ved, mener, at det var praktisk muligt; det løber Det Radikale Venstre altså ikke fra. Men stadig væk er mit spørgsmål: Den besynderlige proces i går, hvor vi får en tekst fra departementschefen i Statsministeriet, som statsministeren i fjernsynet ikke kendte noget til, betyder den, at det så er departementschefen, der formulerer Det Radikale Venstres udtalelser? Det er en højst besynderlig måde at levere politik på.

(Kort bemærkning).

Elisabeth Arnold (RV):

Til hr. Kristian Thulesen Dahl om det citat fra Jyllands-Posten, hvor jeg sagde, at det var noget rod – nu kan jeg ikke huske hele citatet, men jeg har ikke på noget tidspunkt sagt, at det var særlig smukt, hvad der var sket blandt de 14 lande: Det, der er problemet, er, at det er noget, der ligner en EU-aktion, men ikke er det. De regler, man kunne have fulgt, har man ikke fulgt, fordi det altså er 14 forskellige landes statsministre, der har sat sig sammen og lavet noget inspireret af en konference, hvor alle har været enige om, at man skulle reagere, men ikke har været klar over, hvordan man skulle gøre det. Jeg har ikke på noget tidspunkt sagt, at det var nogen optimal proces, og det står jeg fuldstændig ved, så det mener jeg stadig væk må være i orden.

Og så til fru Pia Kjærsgaard om det med at pleje omgang med de små østeuropæiske partier, Bondepartiet og i øvrigt også Agrarpartiet i